

Tiskem A. Nováka v Kutné Hoře.

II. vydání (5-8 tisíc).

K 2.-

STORCHOVO LOUTKOVÉ DIVADLO
PRO MALÉ LOUTKOHERCE.

ŘADA II.

2-
SVAZEK 37.

Kašpárek a medvěd

NAPSAL BOHUMIL SCHWEIGSTILL.

Nakladatel A. STORCH SYN, knihkupec v Praze.

STORCHOVO LOUTKOVÉ DIVADLO
PRO MALÉ LOUTKOHERCE.

SVAZEK 37.

Kašpárek a medvěd

aneb

**Kterak udělal Kašpárek
z medvěda prince.**

Napsal

Bohumil Schweigstill.

Druhé vydání.

V Praze 1944.

Nakladatel A. STORCH SYN knihkupec
Praha I., Staroměstské náměstí.

OSOBY:

Kašpárek

Myslivec

Čaroděj

Princ

Čert

medvídek.

I. jedn. v lese, II. ve sluji.

I. JEDNÁNÍ.

V lese.

Loutky: myslivec, Kašpárek a medvěd.

Výstup 1.

MYSLIVEC.

Zprava přeběhne přes jeviště medvěd. Za chvíli za ním myslivec.

MYSLIVEC: Hromský huňáč! Vždycky se mi ztratí jako duch. Tady jsem ho viděl a už zase zmizel. (K hledišti.) Prosím vás, lidičky, dětičky, nevíte snad, kam se ten medvěd ztratil? (Děti volají, ukazují.) Aha, tam! Rychle tedy za ním a hned ho střelím, aby vás snad nesnědl. (Odejde vlevo, odkud se vrátí za chvíli medvěd a přejde vpravo. Brzy potom vrátí se na scénu i myslivec.) Nikde není ani k spatření. Zatrachtilé dílo! Honím se tu za ním jako blázen a huňáč se mi jenom vysměje. (Dívá se vpravo.) Ale, prach a broky, kůže zaječí! Už ho vidím, tamhle je. Snad si

chce hrát se mnou na honičku, ale počkej, chlapíku! Za chvíličku budu mít tvůj kožich. (Odejde vpravo, za chvíli se vrátí.) Ne, nedostal jsem ho. Ale vím, co udělám. Tady si sednu a ani se nehnu; (sedne) možná, že se medvěd ještě vrátí. Ach, to není jenom tak být myslivcem v nebetyčných horách a v rozvalinách zakletého zámku. (Vstane.) Tiše děti! Myslím, že už jde. Slyším kroky, jako by šel v bačkorách. Ale, nelekejte se, až udělám —

Výstup 2.

KAŠPÁREK A MYSLIVEC.

KAŠPÁREK (vpadne): Bác!

MYSLIVEC: Že tě nesežere medvěd, kluku darebná!

KAŠPÁREK: Proč by mě jedl? Což myslíte, že voním špekem? Jenom si mě prohlédněte a uvidíte, že na mých šatech nenajdete ani jediné skvrny. O, pane, já si na čistotu potrpím jako hezký květ.

MYSLIVEC: Na to se tě, cvrčku, neptám.

KAŠPÁREK: A na co se ptáte, prosím vás? Jen račte mluvit, snad se domluvíme.

MYSLIVEC: Tam někde byl velký medvěd.

KAŠPÁREK: Tak ho tam nechte! Já mám medvídky rád.

MYSLIVEC: Až tě sní, budeš zpívat jinou.

KAŠPÁREK: Ne, to bych už asi nezpíval, pane fořte! A taky si nemyslete, že bych se dal. Vidíte, stojím až u vás a také se nebojím, že mě sníte.

MYSLIVEC: Já nejsem medvěd.

KAŠPÁREK: Ale bručíte zrovna jako on.

MYSLIVEC: Cákra, človíčku, tobě ta pusa jede.

KAŠPÁREK: Kdo maže, ten jede a kdo na hubě šetří, ten neušetří, protože to potom dá do apatyky. To víte, já to znám a nejsem dnešní.

MYSLIVEC: Prach a broky, ty máš vyřídilku. Ne, s tebou bych závodit nechtěl ani na koloběžce.

KAŠPÁREK: Tak si sedněte, abyste se tolik neuhnal a povídejte mi něco pěkného z myslivecké latiny.

MYSLIVEC: Já nikdy nelžu.

KAŠPÁREK: Jenom když nemluvíte pravdu, a to už má každý myslivec v krvi. No, Pánbůh vám odpustí, když je to žertem.

MYSLIVEC: Zeptej se tedy tuhle těch dětí, je-li to pravda nebo lež, že je tu někde veliký medvěd.

KAŠPÁREK: Je tady opravdu, děti? (Volají ano!)

MYSLIVEC: A jaký, pane!

KAŠPÁREK: Měl čtyři nohy a krásný kožich.

MYSLIVEC: Nech švandy a natáhni raději uši!
Povím ti, co se mi přihodilo.

KAŠPÁREK: Už jsem je natáhl jako kolíky u
staré basy.

MYSLIVEC (sedne): Toho medvěda jsem tu už
spatřil několikrát a ne a ne ho dostat.
Také jsem po něm již střílel a vždycky
chybil.

KAŠPÁREK: Snad jste měl křivé broky, anebo
vám ten komín špatně fouká a měl byste
na to zavolat kominíka.

MYSLIVEC: Že tě, kluku, huba nebolí.

KAŠPÁREK: Také mě bolela, když mi lezly zu-
by, ale to už je dávno. Byl jsem tehdy
ještě v peřince a neuměl jsem říkat ani
táto a mámo.

MYSLIVEC: Prosím tě, kdo vlastně jsi? Jsi ja-
ko cvoček do boty, ale nápadů máš více
než dospělý člověk.

KAŠPÁREK: Já jsem Kašpárek z pohádky, pane
fořte!

MYSLIVEC: I pět hromů do čepice! Teď se už
nedivím tvé vyřídilce. No, ano, teď jsem
doma.

KAŠPÁREK: A to honíte medvěda ve světnici?

MYSLIVEC: V lese ho honím.

KAŠPÁREK: Tak nejste doma.

MYSLIVEC: I to se jenom tak říká, když člověk

najednou něco pochopí, čemu dřív neroz-
uměl.

KAŠPÁREK: Děkuji, pane, vidíte, teď jsem
zmoudřel.

MYSLIVEC: Však nejsi hloupý, jak se děláš. —
Ale už musím jít. Medvěd mi zatím utekl
a kdož ví, kde je. — Dej si však pozor,
aby tě nesnědl jako koláč. (Odchází vlevo.)

KAŠPÁREK: Šťastnou cestu a rovné broky! No,
to byla přece veselá chvilka! Myslivec při
ní zapomněl na medvídku a ten zatím hezky
zmizel. Však jsem to všechno drmolil jenom
proto, abych mu pomohl z nebezpečí.

V ý s t u p 3.

MEDVĚD A KAŠPÁREK.

MEDVĚD (vejde, bručí): Děkuji ti za tvou po-
moc.

KAŠPÁREK: Hrom a klády! Medvěd je tady a
mluví!

MEDVĚD: Dobrému neublížím a dobrý mi může
pomoci z čarovné sítě, kterou mě opředl
čaroděj z černé říše.

KAŠPÁREK: A jak bych ti mohl pomoci, já,
malý a slabý?

MEDVĚD: Jdi k čaroději za třikrát devátou
horou!

KAŠPÁREK: Aha, třikrát devět je devět.

MEDVĚD: Ne, třikrát devět je dvacet sedm.

KAŠPÁREK: Sakulajda, ten medvěd je učený.
On zná násobilku ještě lépe nežli já.

MEDVĚD: Jdi tedy k tomu čaroději. Má tam
ve studánce čarovnou vodu. Budu-li se
z ní moci napít, budu zas člověkem, jako
jsem byl.

KAŠPÁREK: Snad jsi nebyl nějakým pánem ne-
bo jenerálem?

MEDVĚD: Princem jsem byl ve zlatém zámku
a zas bych jím byl a tobě bych se pak
odměnil třeba zlatou koloběžkou, abys ne-
musil běhat stále světem.

KAŠPÁREK: Ach, panečku, to bych na ní pak
přijel sem k dětem. Víš, Míšo, pomohl bych
ti, ale pověz mi, jak?

MEDVĚD: Dovedu tě až k čaroději a tam se
pak schovám v lese.

KAŠPÁREK: Dobře, teď už vím všecko. Až po-
tom přijde vhodná chvíle, zapísknu na tebe
a zavedu tě ke studánce. Že je to tak?

MEDVĚD: Jsi bystrý a vtipný, ale pozor, aby
ses neprozradil. Čaroděj by z tebe udělal
medvěda jako ze mne.

KAŠPÁREK: Míšo, buď bez obavy! Já ho obe-
lstím, jako kocourek myšku, a ty budeš opět
princem ve zlatém zámku.

MEDVĚD: Pospěšme tedy, abych již mohl sho-
dit ten kožích.

KAŠPÁREK: Vzhůru na čaroděje! Počkejte
děti, a uvidíte, co mu uděláme.

(O p o n a.)

II. JEDNÁNÍ.

Ve sluji.

Loutky: čaroděj, Kašpárek, čert, medvěd a
princ.

V ý s t u p 1.

ČARODĚJ A KAŠPÁREK.

ČARODĚJ (hledí vlevo s hůlkou v ruce): Ha,
zdá se mi, že venku někdo mluví. Kdopak
to je a co tu chce u mocného čaroděje Ko-
loděje v černé skále?

KAŠPÁREK (vejde zleva): Čáry, máry, okuláry!
povídali, že mu hráli. — Abys tomu roz-
uměl, to já říkám, kamaráde, místo po-
zdravu.

ČARODĚJ: Kdo jsi?

KAŠPÁREK: Čaroděj jako ty, ale nedělej si
z toho trampoty, že jsem tak malý. Zato
toho umím víc než ty.

ČARODĚJ: To není možné!

KASPÁREK: Všechno je na světě možné a nediv se tolik, nebo ti vylezou oči z důlků.

ČARODĚJ: Jsi mi drobátko podezřelý a nevím, mám-li ti věřit.

KASPÁREK: Až uvidíš, co umím, potom mi uvěříš a budeš se divit ještě více a mně se hrdostí nadmou plíce.

ČARODĚJ: A s kým jsi to mluvil venku v lese?

KASPÁREK: Povídal jsem si tam s ptáky.

ČARODĚJ: Ty rozumíš jejich řeči?

KASPÁREK: Já se domluvím, panečku, i s husou na pekáči.

ČARODĚJ: A co znáš ještě?

KASPÁREK: Moc toho znám, ještě víc umím a všemu rozumím jako mudrc.

ČARODĚJ: Povídej tedy, abych poznal, smím-li ti věřit.

KASPÁREK: To můžeš měřit na kilometry, co toho je.

ČARODĚJ: Nuže, co umíš?

KASPÁREK: Poslouchej tedy - a natáhni uši! Já nemám ve zvyku nic opakovat.

ČARODĚJ: Co tedy děláš?

KASPÁREK: Já dělám knedlíky z papíru, od kupce z krupice kaši, polykám vidličky, nože, dovedu zahánět čerty a to přece nejsou žerty. Také do ohně foukám a hezky se

koukám — čáry, máry, láryfáry, mám čaromocné okuláry.

ČARODĚJ: A proč jdeš sem ke mně, když toho tolik umíš?

KASPÁREK: Ve dvou půjde řemeslo lépe. Můžeme čarovat spolu a bude to lepší. Já chytnu něco od tebe a ty zase poznáš, co já umím. Však ti to ukáží a všechno povím.

ČARODĚJ: Souhlasím tedy, ale pro jistotu uděláš zkoušku.

KASPÁREK: Jak si přeješ, malou nebo velkou? Mně na tom nezáleží, jen když to běží. Jak to mám, tak to dám, na výdělek nekoukám. Jak si tedy přeješ, všechno udělám: oheň, knedlíky, rendlíky, kaši, či jiné čáry a žerty? Nebo chceš zahánět čerty?

ČARODĚJ: Ano! Já ho zavolám a brzy uvidíme, zmizí-li po tvém čarování.

KASPÁREK: Zavolej třeba satanáše nebo Lucifera. Mně je to fuk, hej, čáry, máry a kluk!

ČARODĚJ (pozvedne ruku s hůlkou): Hej, tedy, čáry, máry, huhuhu, pan Lucifer ať je tu!

Výstup 2.

LUCIFER A PŘEDESLÍ.

LUCIFER (přiletí): Huhuhu, tady stojí podle tvého rozkazu.

KASPÁREK: Blblbl, láry, fáry, že mu hráli.
Káča je tu, Honza s holí, kterou prý to
strašně bolí.

LUCIFER: Blblbl, s tou nejsou žerty. Honem
zas mezi čerty. (Zmizí.)

KASPÁREK: No, viděl jsi, jak to sypal po mém
čarování? Ju, pane, to každý nedovede.

ČARODĚJ: Dostaneš jedničku z čarování.

KASPÁREK: Měl bych dostat vlastně eminenc,
ale jednička stačí, protože jsem docela
skromný.

ČARODĚJ: Můžeš zde tedy zůstat a budeme
společně provádět čáry.

KASPÁREK: Ale dnes už ne. Šel jsem přes
hory, doly a celé tělo mě bolí. Musím si
trochu odpočinout. Hlad sice nemám, ale
žízni už lekám. Nemáš tu trochu vody?

ČARODĚJ (ukazuje vpravo): Tam vedle pod
černou skalou můžeš se napít ve studánce.

KASPÁREK: To už běžím. (Odběhne vpravo.)

ČARODĚJ: Zdá se mi, že budu mít bystrého
a veselého společníka. Není sice velký, ale
zato má plnou hlavu, a v mém černém ře-
mesle se mi velice hodí.

KASPÁREK (se vrátí): Studánka má železná
vrátka na devět zámků a já nemám klíče.

ČARODĚJ: Není ho zapotřebí. Jen třikrát do

dlaně plivni, hluboce zívni a vrátka se ote-
vrou dle tvého přání.

KASPÁREK: Vidiš, tohle máš zařízeno docela
dobře. Já sice zkoušel své čarování, ale ni-
jak to nešlo.

ČARODĚJ: Každý pořádný čaroděj má přece
vždycky nějaký patent na své tajemství a
čarování.

KASPÁREK: Zrovna jako já, já jich mám pět
a všechny pohromadě. Ale už zase běžím,
abych snad nelekl žízni jako kapr.

ČARODĚJ: Pospěš si tedy! Vzpomněl jsem, že
musím odejít a už mám nejvyšší čas.

KASPÁREK: Utíkám tedy! (Odběhne vpravo.)

ČARODĚJ: To při té řeči jsem na to zapomněl,
že musím zajít k sousedce Ježibabě pro tro-
chu zaječího peří a komářího sádla. Také
kousíček slepičího loje budu potřebovat
k novému čarování, jak udělat z husího
brka dlouhé bidlo.

KASPÁREK (se vrátí): Tak, už jsem zpátky.
Panečku, to je voda jako nejlepší víno.

ČARODĚJ: Moje čarovná studánka má také
zvláštní sílu a moc, ale o tom ti povím, až
se vrátím.

KASPÁREK: Ty chceš snad odejít, kamaráde?

ČARODĚJ: Musím. Chystám se k novým kouz-
lům a čárům, ale vrátím se před večerem.

KAŠPÁREK: A co zatím já?

ČARODĚJ: Přičaruj k večeři třeba husičku na pekáči!

KAŠPÁREK: Máš doma dříví?

ČARODĚJ: Není ho zapotřebí. Zavoláš čerta a ten ti přinese oheň z pekla.

KAŠPÁREK: No, pane, to jsou kamna. To se ušetří na palivu.

ČARODĚJ: Myslím, že toho umím přece jen více než ty, když se tak všemu divíš?

KAŠPÁREK: Já umím zas jiné věci. Panečku, to budeš valit oči, až začnu zase já čarovati.

ČARODĚJ: Jsem zvědav, co všechno umíš. Ale teď se již nemohu zdržovat ani chvíli. Pamatuj tedy, co máš dělat! (Odchází vlevo.)

KAŠPÁREK: Šťastnou cestu a dej pozor, aby sis v lese neroztrhl šaty! — (Sám.) Tak, všechno se daří. Štěstí mi přeje, protože ten čaroděj je praštěný pytlek nebo snad žebříňákem. Teď už to půjde všechno dobře a lehce. Než se panáček vrátí, ptáček mu uletí z černé klece a potom ať třeba zlostí praskne. Teď hezky zahvívám na medvěda a potom si pospíšíme na zlatý zámek. Ale ne, ještě ne. Napřed musím jít otevřít vrátka u studánky, aby se mohl medvídek napít. (Odejde vpravo a hned se vrátí.) Tak, všechno je připraveno. (Jde vlevo a třikrát hvízdne.) Pospěš si, Míšo!

Výstup 3.

MEDVĚD, PRINC A KAŠPÁREK.

MEDVĚD (vejde): Kašpárku, ty jsi chlapík!

KAŠPÁREK: Teď toho obdivu nech a zajdi si tamhle ke studánce.

MEDVĚD: Ach, to se těším. (Odejde vpravo, za chvíli se vrátí místo něho princ.)

KAŠPÁREK: Panečku, na to jsem zvědav, co se stane. Jen aby to neselhalo a nebyl pak z medvěda místo prince nějaký černý kocour. (Volá.) Míšo, co je? Je to dobré?

PRINC (vejde místo medvěda): Kašpárku, já bych tě celého zlíbal za tvou pomoc.

KAŠPÁREK: Sakulajda, pane princí, vám to sluší. Ne, věřte mi, vidět vás ve výkladní skříni u Štorchů v Praze, tak si vás hned koupím do divadélka.

PRINC: Nevím, jak se ti odměním a stačí-li na to zlatá koloběžka.

KAŠPÁREK: I to nic není. Jen když se dílo podařilo, to je hlavní. Já se při tom bavil a trochu potil, ale vy jste se zpotil víc v takovém huňatém medvědim kožichu, který jste nosil.

PRINC: Počkej! Poslouchej, někdo sem jde.

KAŠPÁREK (hledí vlevo ven): Čaroděj se vrací, snad něco zapomněl.

PRINC: Teď mu neujdeme a oba zahyneme.

KAŠPÁREK: Jenom nezoufejte a neřekněte! Půjdeme zadem, otevru vrátka. Rychle, jen rychle ven! (Oba běží vpravo. Za chvíli vejde zleva čaroděj.)

Výstup 4.

ČARODĚJ.

ČARODĚJ (vejde): Hej, přáteli, zapomněl jsem si domovní klíč a kdybych se opozdil někde v noci, nedostal bych se domů. — Nikde nic? Co je to? Odešel někde, nebo snad spí? Podívám se. (Odejde vpravo a mluví venku.) Ha! Podvedl mě! Tisíc hromů do toho podvodníka! (Vrátí se.) Studánka prázdná! Někdo z ní pil, koho jsem začaroval a kouzlo pominulo. Není v ní kapka vody, a to je konec mé moci a síly. (Sedne.) Konec! Konec. Konec mé slávy a čarování — a konec dnešnímu povídání.

(Opona.)

Nezaměňujte číslování řady II. za řadu I. a naopak.